

Ορθόδοξος Συναξαριστής :: <https://www.saint.gr>

Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: <http://www.saint.gr/4459/saint.aspx> για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: 6/5/2021 1:19:00 πμ
Δημιουργία εγγράφου: 21/04/2025 05:25:46

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει στις 9 Μαΐου εκάστου έτους.

Ημ/νια Βίου: 6/5/2021 1:19:00 πμ

Βιογραφία

Ἰερώνυμε μνήσθητι ἡμῶν πάντων,
τῶν τὴν μνήμην σου ἐν ὕμνοις γεραιρόντων.

Ο Ὅσιος Ἰερώνυμος γεννήθηκε στο χωριό Ρεῖζ-Δερέ της επαρχίας Κρήνης Μικράς Ασίας το 1871 μ.Χ. από φτωχούς και ευσεβείς γονεῖς, τον Νικόλαο Διακογιώργη και την Μαρία. Το χωριό του ἦταν καθαρὰ χριστιανικό και βρισκόταν πέντε χιλιόμετρα βορειανατολικά ἀπὸ τ' Αλάτσατα και δυόμιση χιλιόμετρα ἀπὸ τη θάλασσα. Οι περισσότεροι κάτοικοι ἦσαν γεωργοί και ἀμπελουργοί και προέρχονταν ἀπὸ την Κρήτη και την Πελοπόννησο.

Στη βάπτισή του ἔλαβε το ὄνομα Ἰωάννης. Ὄταν πήγε στο σχολεῖο ἦταν καλὸς μαθητὴς, ξεπερνοῦσε στην οξύνοια και φρόνηση τους συμμαθητὲς του, ἀφοῦ για ἓνα μικρὸ διάστημα ο δάσκαλός του τον ἔστειλε να κάνει τον δάσκαλο σε κοντινὴ κωμόπολη, μόλις εἶχε τελειώσει το Δημοτικὸ. Η ἐκκλησία του χωριουῦ ἐγινε κέντρο της ζωῆς του. Εκεί εὑρίσκει ὅ,τι ζητοῦσε η ψυχή του. Τη χαρά και την ευλογία του Θεοῦ, που χυνόταν πάνω του με τα μυστήρια, τις προσευχές, τις διακονίες. Ἀγαποῦσε τις ιερὲς ακολουθίες, τους ιερεῖς, τους ψάλτες, τις ἀγρυπνίες, τα εξωκκλήσια. Βοηθοῦσε στο ψαλτήρι τους ιεροψάλτες και στο ἅγιο βήμα τους ιερεῖς. Ἀπὸ μικρὸς ἐδείχνε μεγάλος με τη σιωπή, τη σοβαρότητα και την ευλάβειά του.

Τέκνο φτωχῶν, ἀπὸ μικρὸς δοκίμασε την φτώχεια, που ἀργότερα, ως μοναχός, θεληματικὰ θ' ακολουθοῦσε πιστά. Πολύ λίγα γνωρίζουμε για τη ζωή της μικρῆς του ηλικίας. Η μητέρα του ἀφησε πάνω του ζωντανὰ ἀποτυπώματα της ἀγάπης της. Ἀπὸ αὐτὴν πρωτάκουσε τους βίους των ἁγίων, ἔμαθε να νηστεύει, να προσεύχεται, ν' ἀγαπά τον Θεό. Οι ἅγιοι νωρὶς ἐγιναν φίλοι του. Ὅλο και περισσότερο τον ἔχαναν οι δικοί του, γνώριζαν ὅμως ὅτι θα τον βρουν στα εξωκκλήσια. Δύο φορές τον θεράπευσε ο Ἅγιος Δημήτριος. Μια ὅταν εἶχε φοβεροὺς πόνους στα πόδια και δεύτερη φορά ὅταν εἶχε ἀνεμοβλογιά. Και τις δύο φορές παρέμεινε 40 μέρες μέσα στο ναὸ του Ἁγίου νηστεύοντας.

Ἐνα βράδυ τον ἀκούσε η ἀδελφή του να λέει τους Χαιρετισμοὺς της Παναγίας. Το πρωὶ τον ρώτησε· «Ξέρεις τους Χαιρετισμοὺς; Ὁχι», της ἀπάντησε. «Ε, τότε ευκαιρία να τους μάθεις», του εἶπε εκείνη. «Ἀπὸ ἐπτὰ ἐτῶν γνώριζα τους Χαιρετισμοὺς ἀπ' ἔξω», συνήθιζε να λέει ἀργότερα ο Γέροντας. Η μεγάλη πίστη της μητέρας του φανερώθηκε πριν ἀπὸ τα τέλη της, ὅταν φόρεσε το μοναχικὸ σχῆμα, που ἀπὸ μικρὴ ἀγαποῦσε· μετονομάστηκε Μελάνη. Ο ἀδελφός του ἐγινε μοναχός με τ' ὄνομα Μάξιμος· και οι τρεις ἀδελφές του μοναχές, Μαγδαληνή, Μελάνη και Κασσιανή. Οι δύο ἦσαν ἐγγαμες πριν. Ἐπίσης συγγενεῖς του ἀσπάστηκαν το ἀγγελικὸ σχῆμα στο Ἅγιον Ὄρος και ἄλλοι σε Κοινόβια της Ελλάδος.

Σε ηλικία δώδεκα ετών πηγαίνει στη Χίο, στον περίφημο διακριτικό Γέροντα άγιο Παρθένιο, μαζί με άλλους τρεις νέους. Ο Όσιος ήταν σκυφτός και καλυμμένος όλος, ώστε να μη φαίνεται καθόλου ούτε η σάρκα του προσώπου και των χεριών του. Ζούσε σε σπήλαιο, δίπλα από μοναστήρι του οποίου ήταν κτίτορας, με μεγάλη άσκηση. Τους υποδέχτηκε καλώντας τους με τα ονόματά τους, παρ' ότι πρώτη φορά τους έβλεπε. Στον καθένα είπε το τί δρόμο θ' ακολουθήσει. Στον Ιωάννη με χαρά ανέφερε τη μοναχική του τελείωση. Θα γράψει ο π. Ιερώνυμος αργότερα· «Κατά την εφηβική μου ηλικία σκεπτόμουν πώς θα μπορούσα να ευαρεστήσω τον Κύριο. Διάλεξα την καλή και θεάρεστη ζωή των μοναχών διότι αυτή ταιριάζει περισσότερο σ' αυτόν που με ευλάβεια και υπακοή ακολουθεί τον Κύριο, ο οποίος λέει: «Δεύτε προς με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι καγώ αναπαύσω υμάς». Και αφού πήρα την πατρική ευλογία και ευχή των γονέων και φυσικά τον Σταυρό του Κυρίου ως όπλο ακαταμάχητο, πήγα στο Άγιον Όρος του Άθω ως περισσότερο κατάλληλο και σύμφωνο στον θεοφιλή σκοπό και απόφασή μου».

Ο πατέρας του τού ευχήθηκε: «Να πας και να μη ξανάρθεις». Και αυτό το είπε γιατί μερικοί συνήθιζαν μετά από λίγο να επιστρέφουν στις πατρίδες τους. Ήθελε αυστηρό ο πατέρας τον γιό του.

Ο μικρός Ιωάννης φθάνοντας στο Άγιον Όρος κάνει τον σταυρό του και ευχαριστεί την Παναγία. Εδώ η αγάπη του για την Παναγία θα μεγαλώσει και μέχρι να κοιμηθεί θα δακρύζει λέγοντας ή ακούοντας το όνομά της. Την εποχή που ήρθε, ο Άθωνας έχει πάνω από δέκα χιλιάδες μοναχούς. Δοξολογώντας τον Θεό, εισέρχεται στο μυρωμένο χώρο, περνά την πύλη της Μονής της Σιμωνόπετρας, ο δεκαεφτάχρονος Ιωάννης για να μιμηθεί τα άγια κατορθώματα των αγίων του Θεού, στις 3 Οκτωβρίου 1888 μ.Χ., και στις 28 γράφεται στο δοκιμολόγιο. Όπως γράφει ο ίδιος: «έγινα δεκτός από τον Καθηγούμενο σεβάσμιο γέροντα αείμνηστο Αρχιμανδρίτη Νεόφυτο που καταγόταν από τα Αλάτσατα της Ερυθραίας,... και κατατάχθηκα ως δόκιμος, εξυπηρετώντας κατά κανόνα κάθε διακονία που μου ανέθεταν».

Η ζωή που αρχίζει είναι αυτή που έζησαν χιλιάδες μοναχοί πριν από αυτόν. Ζωή ποτισμένη από τη μνήμη του Θεού, μυστική, με καθημερινές πολύωρες ακολουθίες, συχνές αγρυπνίες, τακτικές νηστείες. Τον κανόνα, το διακόνημα, την εξομολόγηση, τη θεία κοινωνία. Και μέσα σε όλα αυτά τα καθημερινά συνεχίζει τη ζωή που είχε αρχίσει στην πατρίδα του απορρίπτοντας τα περιττά. Αρχίζει να μελετά, τη Γραφή, τους ασκητικούς Πατέρες, τα συναξάρια, βρέχοντας με δάκρυα τις σελίδες τους. Ένα από τα πρώτα διακονήματά του ήταν του κονακτζή στο αντιπροσωπείο της Μονής στις Καρυές ως βοηθός του αντιπροσώπου. Μετά από δύομιση χρόνια επιστρέφει λόγω ασθενείας στο μοναστήρι. Στέλλεται μικρό χρονικό διάστημα στη Δάφνη και για λίγους μήνες με το διακόνημα του κελλάρη στα μετόχια της Λήμνου. Η υπακοή στους υπευθύνους της Μονής μαρτυρεί την ταπεινώσή του.

Μετά από τεσσεράμισι χρόνια δοκιμασίας, την Κυριακή των Βαΐων του 1893 μ.Χ., γίνεται μεγαλόσχημος μοναχός παίρνοντας το όνομα Ιερώνυμος. Τιμά την 15η Ιουνίου ιδιαίτερα τον άγιο και προστάτη του. Μετά την κουρά του νέοι μεγαλύτεροι αγώνες αρχίζουν. Γράφει Γέροντας γι' αυτόν· «Περισσότερο πετρέλαιο είχε κάψει στις αναγνώσεις που έκανε, παρά το νερό που είχε πιει. Ήταν πάντοτε σιωπηλός διότι είχε την εσωτερική νήψη. Πολλές φορές, όταν ήτο μόνος του, τα δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του ποτάμι. Ουδέποτε πλησίασε στην φωτιά, αν κι έκανε τόσο πολύ κρύο. Ουδέποτε έδωσε ανάπαυση στο σώμα του, αλλά καθήμενος έπαιρνε λίγο ύπνο. Και δεν μπορεί γλώσσα ανθρώπινη να διηγηθεί την ακτημοσύνη του. Αυτός ο μοναχός ήταν το στήριγμα της Μονής. Και σύμβουλος έστω και στην παραμικρή υπόθεση. Αυτόν τον άνθρωπο, που ήταν γεμάτος ταπεινοφροσύνη, τον είχε καύχημα η Μονή».

Σεβόμενοι τον αγώνα του π. Ιερωνύμου αρχίζουν να τον πλησιάζουν οι αδελφοί όλο και περισσότερο. Σ' αυτόν στέλνουν τους δοκίμους να τους εισαγάγει στο μοναχικό πνεύμα. Με πολλή διάκριση τους ομιλεί. Γράφει μακαριστός Γέροντας, τότε δόκιμος, τί του έλεγε ο π. Ιερώνυμος: «Ήρθες να γίνεις καλόγερος; Το σκέφθηκες καλά; Η καλογερική ζωή είναι για τους αγνούς ένα τριανταφυλλάκι... Όταν τελειώνεις τις υπηρεσίες, που σου έχουν αναθέσει, να πηγαίνεις στο δωμάτιό σου, και να κάθεις στο σκαμνί σου. Εκεί με το θέλημά σου θα έχεις την αυτομεμψία, και θα σκεφτείς ότι δεν υπάρχει κανένας άνθρωπος για σένα, παρά μόνον ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, που πήρε την αμαρτία όλου του ανθρώπινου γένους. Κατόπιν θα ανοίξεις τον αόρατο πόλεμο. Όταν προφέρουμε το γλυκύτατο όνομα του Δεσπότη Χριστού, να προσέχεις απ' όλα τα μέρη των αισθήσεων, που δοξολογούν τον Θεό, να μην έρθει κανείς δεξιός διάβολος και με την οίηση ή υπερηφάνεια σε βγάλει από την αγάπη του Κυρίου».

Ο νέος μοναχός Ιερώνυμος γίνεται γραμματέας της Μονής, διακόνημα που διατήρησε και ως ηγούμενος. Μετά του αναθέτουν το δύσκολο έργο του αντιπροσώπου για όλες τις εξωτερικές υποθέσεις της Μονής. Αναγκάζεται τακτικά να βγαίνει από το Άγιον Όρος για να συναντήσει διάφορα πρόσωπα και να φέρει εις πέρας τις διάφορες υποθέσεις. Από νωρίς του ανατίθενται υπεύθυνες και κοπιώδεις αποστολές στα μετόχια. Δίχως καμιά ποτέ επιφύλαξη, με παραδειγματική υπακοή, ανταποκρίνεται στα αιτήματα των προϊσταμένων του, περνάει μεγάλα χρονικά διαστήματα εκτός Μονής, απασχολείται με θέματα οικονομικά και διοικητικά, αλλά δεν χάνει ούτε για μια στιγμή την αίσθηση της μοναχικής του κλήσεως ή την ανάγκη της εσωτερικής επικοινωνίας του με τον Θεό.

Ο σεβασμός, η ευγένεια και η τέλεια υπακοή του στην Μονή και στους προϊσταμένους του τον ακολουθούν μέχρι τα βαθιά γεράματα. Η μεγάλη προκοπή του στο Μοναστήρι, η επιτυχής διεκπεραίωση των διακονημάτων που του ανατίθενται και κυρίως η σεμνότητα, η πραότητα, και η εν γένει αρετή του τον κάνουν αφ' ενός μεν πολύ αγαπητό και σεβαστό, αφ' ετέρου δε, όπως συνήθως συμβαίνει σε αυτές τις περιπτώσεις, αντικείμενο ζηλοφθονίας και μικροπρέπειας. Απάντησή του είναι πάντοτε η σιωπή και η ανεξικακία. Στο μοναστήρι βράδια ολόκληρα βλέπανε τη λάμπα του αναμμένη. Διηγούνται παλαιοί πατέρες πως ποτέ δεν τον είδαν ξαπλωμένο. Όποια ώρα να πήγαινες θα τον έβρισκες όρθιο ή στην καρέκλα. Στην καρέκλα κοιμότανε. Ο πολύς ύπνος λιγοστεύει την αγάπη στον Θεό. Το πρωί τον βλέπανε στην ακολουθία, να γέρνει από το στασίδι του, ή να ψάλλει, να διαβάζει, να κανοναρχεί. Αναφέρει Γέροντας· «Μας έλεγχε, πήγαινα στα πίσω στασίδια να μην τον βλέπω, γιατί ντρεπόμουν τον εαυτό μου». Και στη νηστεία ήταν μεγάλος βιαστής. Ποτέ δεν έφαγε τίποτε έξω από την κοινοβιακή τράπεζα. Ποτέ δεν έλειψε, όσο ήταν στο μοναστήρι, από την καθημερινή ακολουθία. Και το φαγητό στην τράπεζα δεν το έτρωγε όλο. Συνήθιζε να βάζει ανάγνωση και να τρώει μετά για να κρύβεται. Επιστρέφοντας απ' τον κόσμο έκανε πολλές ημέρες να φάει λάδι για ν' αναπληρώσει κάποια παραμικρή του κατάλυση, διηγείται ο παπα-Ευθύμιος. Και πόσοι οι άγνωστοι και μυστικοί του αγώνες...

Επιστρέφοντας από τα ταξίδια του δεν σταματούσε την εργασία. Έγραφε στη γραμματεία, στο κελλί του, ταξινομούσε τη βιβλιοθήκη, το αρχείο, μελετούσε. Διακονούσε στο ναό, βοηθούσε στις κοινές εργασίες. Καμιά διακονία δεν θεωρούσε ταπεινωτική και γι' αυτό τον ύψωσε ο Θεός. Το 1910 μ.Χ. για ένα εξάμηνο περίπου, βρίσκεται στην Αθήνα, στο μετόχι της Αναλήψεως, ως παροικονόμος. Με επιστολές του προσπάθησε να πείσει τη Μονή να μην πωλήσει το μετόχι. Οι προβλέψεις του για την μελλοντική του άνθηση επαληθεύτηκαν σύντομα. Εδώ γίνεται η πρώτη γνωριμία του με τους ευσεβείς εκκλησιαζομένους του ναού, που αργότερα θα αναπτυχθεί και θα δώσει καρπούς.

Το 1911 μ.Χ. επιστρέφοντας στο Άγιον Όρος σώζεται από ναυάγιο. Σε επιστολή του τη σωτηρία του αποδίδει στο έργο της θείας προνοίας. Εκείνο που πολύ τον στηρίζει είναι η σχέση κοινωνίας που αναπτύσσει με τους αγίους της Εκκλησίας. Την σχέση του με τον Άγιο Δημήτριο και την θεραπεία του από αυτόν την είδαμε. Είχε όμως και ιδιαίτερη αγάπη στον Άγιο Ιωάννη τον Θεολόγο. Από μικρός έπασχε από κήλη. Οικονομούσε τον εαυτόν του αν και δυσκολευόταν πολύ. Όπως γράφει «εθεράπευθην όλως ανεπαισθήτως και άνευ φαρμάκων ή εγχειρίσεως». Κατά την αγρυπνία της εορτής του Αγίου Ιωάννου στις 26 Σεπτεμβρίου συνέβη η θεραπεία του. «Αφού έκανα τον σταυρό μου και παρακάλεσα τον Άγιο μπήκα στο στασίδιο και άρχισα να ψάλλω το Κύριε εκέκραξα. Την ίδια στιγμή αισθάνθηκα την κήλη να εξαφανίζεται και από τότε να μη με ενοχλεί. Θεραπεύθηκα θαυματουργικά με την επίκληση του Αγίου Θεολόγου, του οποίου την θαυματουργική χάρη και βοήθεια ομολογώ με χαρά δοξάζοντας τον Θεό που είναι θαυμαστός στους αγίους του. Η θεραπεία μου έγινε το 1897 μ.Χ.». Ο Άγιος τον επισκέφθηκε πάλι σε μια άλλη αγρυπνία του και τον απάλλαξε από τους έντονους ακάθαρτους λογισμούς και από τότε δεν ενοχλήθηκε από το πάθος αυτό και από τέτοιους λογισμούς. Η αγάπη του προς τους αγίους ήταν τόση ώστε ευδόκησε ο Θεός και γνώρισε, όπως προαναφέραμε, λίγο πριν από την κοίμησή του τον ασκητικότερο όσιο Παρθένιο της Χίου (βλέπε εδώ), συνδέθηκε δε με προσωπική φιλία με τον άγιο Νεκτάριο (βλέπε εδώ), τον άγιο Σάββα τον Νέο της Καλύμνου (βλέπε εδώ) και τον άγιο Νικόλαο Πλανά (βλέπε εδώ). Αυτή η έντονη αγιοφιλία του βρήκε έκφραση ποιητική μέσα από το χάρισμα που του έδωσε ο Θεός να ψάλλει και να υμνογραφεί. Έτσι αμέσως μετά την μοναχική κουρά του, το 1893 μ.Χ., σε ηλικία 22 ετών, γράφει «οκτώ κανόνες κατ' ήχον του οσίου και θεοφόρου πατρός ημών Σίμωνος του Μυροβλύτου» (βλέπε εδώ) αναπληρώνοντας αυτούς που κάηκαν κατά την πυρκαϊά του 1891 μ.Χ. Το 1896 μ.Χ., συνθέτει παρακλητικό κανόνα στους αγίους της Μονής, Σίμωνα τον Μυροβλύτη και Μαρία την Μαγδαληνή (βλέπε εδώ), που εκδίδει αργότερα, το 1924 μ.Χ., μαζί με τις ασματικές ακολουθίες τους και τους οκτώ κανόνες του οσίου Σίμωνος.

Το 1902 μ.Χ. γράφει και μελοποιεί ακολουθία του οσίου Εφραίμ του Σύρου (βλέπε εδώ) και συμπληρώνει διάφορες άλλες ελλειπίες, μεταξύ των οποίων και τις ακολουθίες των αγίων Νεοφύτου και Ιωαννικίου, των οποίων τα ονόματα έφεραν οι γεροντάδες του, του αγίου Σωφρονίου, των 99 Οσίων των εν Κρήτη (βλέπε εδώ), του αγίου Ιερωνύμου και της αγίας Μαρίας της Μαγδαληνής. Την υμνογραφική του δοξολογία συνεχίζει όντας σε εξορία με παρακλητικό κανόνα στον Μέγα Αντώνιο (βλέπε εδώ), Χαιρετισμούς στους αγίους Μηνά (βλέπε εδώ), Βίκτωρα (βλέπε εδώ) και Βικέντιο (βλέπε εδώ), Παύλο, Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως (βλέπε εδώ), Σέργιο και Βάκχο (βλέπε εδώ), συμπληρώματα σε ακολουθίες άλλων αγίων που τα τίμια λείψανά τους θησαυρίζονται στην Σιμωνόπετρα, ικετηρίους και προσευχητικούς στίχους στον Κύριο, την Παναγία και διαφόρους αγίους και κυρίως με την ανελλιπή καρδιακή συμμετοχή του στις καθημερινές ακολουθίες και την αδιάλειπτη προσευχή. Πολλά από τα έργα του μένουν άγνωστα και διασκορπισμένα.

Τον Φεβρουάριο του 1914 μ.Χ. τον τιμούν ψηφίζοντάς τον Προϊστάμενο και μέλος της Γεροντίας παρά τις αντιρρήσεις του. Μέσα σ' όλους τους κόπους και τα ταξίδια δεν λησμονούσε τα μοναχικά του καθήκοντα. Με το κομποσχοίνι στο δρόμο, στην πρύμνη, στο τραίνο. Στη βαριά ασθένεια του Ηγουμένου Ιωαννικίου πρώτος συμπαραστάτης ήταν ο π. Ιερώνυμος. Στις 7 Δεκεμβρίου 1919 μ.Χ. κλείνει τα μάτια του δεύτερου Γέροντά του, του οποίου τελευταία επιθυμία ήταν να αναλάβει την ηγουμενία το αγαπητό και άξιο τέκνο του, ο π. Ιερώνυμος. Αξίζει να τονισθεί ότι στην ζωή του ποτέ δεν εζήτησε ούτε πολύ περισσότερο διεκδίκησε κάτι. Πάντοτε περίμενε υπομονετικά και αρνιόταν κάθε τιμή και διάκριση. Πολλά χρόνια τον παρακαλούσαν να γίνει ιερέας δίχως να δέχεται.

Στο πρακτικό της 2ας Ιανουαρίου 1920 μ.Χ. προτείνεται ως υποψήφιος ηγούμενος. Τον ίδιο χρόνο ο Μητροπολίτης Κασσανδρείας Ειρηναίος τον χειροτονεί διάκονο στις 11 Απριλίου και πρεσβύτερο στις 12 χειροθετώντας τον αρχιμανδρίτη και πνευματικό. Στις 18 Απριλίου, Κυριακή των Μυροφόρων, του παραδίδουν την ηγουμενική ράβδο με ομόφωνη απόφαση των πατέρων. Στους πρώτους μήνες της ηγουμενίας του εξέρχεται της μονής και πάλι για ανάγκες της. Φθάνοντας με το πλοίο στον Πειραιά, αντί να πάει στο μετόχι της Αναλήψεως, που ήταν ο προορισμός του, κατευθύνεται με άλλο πλοίο στην Αίγινα. Εκεί συναντά ασθενή τον άγιο Νεκτάριο, με τον οποίο είχε γνωριστεί από την πρώτη επίσκεψη του αγίου στη μονή τους, το 1898 μ.Χ. Από τότε αναπτύχθηκε πνευματικός σύνδεσμος που ανανεωνόταν με τις επισκέψεις του Γ. Ιερωνύμου στην Αθήνα.

Είναι παραμονή της Αγίας Τριάδος και πανηγυρίζει η εκεί μονή. Ο άγιος, κληήρης, αδυνατεί να χοροστατήσει στην αγρυπνία. Οι μοναχές τον ρωτούν αν θα σημάνουν τις καμπάνες. Λέει: «Σημάνετε και ο παπάς έρχεται». Καθώς σήμαιναν, ο Γ. Ιερώνυμος έμπαινε στη μονή. «Δεν σας είπα πως έρχεται ο παπάς και μάλιστα ηγούμενος αγιορείτης», τους είπε ο άγιος. Μετά την αγρυπνία ζήτησε ο άγιος από τον Γ. Ιερώνυμο να περάσει απ' όλα τα κελλιά των μοναχών να τα ευλογήσει. Κι εκείνος μπροστά στον αρχιερέα του Θεού δεν θέλησε να υπακούσει κι έφυγε κρυφά. Όταν αργότερα το διηγείτο, δακρύζοντας έλεγε: «Ποιός ήμουν εγώ μπροστά σε έναν άγιο...». Την παράκληση όμως του αγίου την θυμόταν πάντοτε και τρεις ημέρες προ της κοιμήσεώς του, το 1957 μ.Χ., πήγε κι ευλόγησε τα κελλιά των μοναχών.

Ένα μήνα πριν κοιμηθεί ο άγιος Νεκτάριος, αξιώθηκε να τον επισκεφθεί και στο νοσοκομείο, κατά την ημέρα της ονομαστικής του εορτής, στις 11 Οκτωβρίου 1920 μ.Χ. Τον Αύγουστο του 1921 μ.Χ. η Ιερά Κοινότητα τον διορίζει μέλος πεντάριθμης επιτροπής για την πρώτη σύνταξη του καταστατικού χάρτη του Αγίου Όρους. Τα διοικητικά καθήκοντα και η ανάληψη τόσων ευθυνών δεν τον εμποδίζουν να μη δώσει πολλές απ' τις ώρες του στη διακονία των αδελφών. Γίνεται συνδιακονητής των μοναχών. Συναντάται χαράματα στη ζύμη του φούρνου, το χειμώνα να μαζεύει κι αυτός τα χιόνια απ' τις αυλές, στους κήπους τ' απογεύματα, τις νύχτες να πλένει τα ρούχα του. Έδινε έτσι το παράδειγμα της ταπεινώσεως και της εργατικότητας. Ο Γέροντάς του ηγούμενος, παλαιότερα, έτσι τον είχε διδάξει, πρώτος των διακονητών να είναι. Αλλά και οι μεγάλοι και μυστικοί μοναχικοί του αγώνες συνεχίζονται. Δεν παύει να κοιμάται λίγο, στην καρέκλα ή στον καναπέ, μ' ένα μαξιλάρι στην πλάτη. Διηγούνται παλαιοί Σιμωνοπετρίτες πως ποτέ δεν βρέθηκε η πόρτα του ηγουμενείου κλειστή, ό,τι ώρα και να πήγαινες σε περίμενε, θα μελετούσε ή θα έγραψε. Συνεχίζει να είναι το ίδιο απλός, ταπεινός, καταδεκτικός, ευγενής, ασκητικός, διακριτικός, αφανής και υποχωρητικός, όπως πρώτα. Η ηγουμενία του διακρίνεται από πνευματική καρποφορία, λιτότητα, φιλοξενία και ελεημοσύνη, εργατικότητα, επιμέλεια, και εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού.

Το 1924 μ.Χ. γίνεται η ημερολογιακή μεταρρύθμιση και στην εορτή του Ευαγγελισμού λειτουργεί για πρώτη φορά με το νέο ημερολόγιο στο Μετόχι της Αναλήψεως. Αυτό γεννά έντονη αντίδραση στην Μονή, ώστε, όταν επιστρέφει, να του απαγορευθεί από μια ομάδα μοναχών η είσοδος στον ναό για έξι μήνες. Αυτός ήρεμα υπομένει χωρίς να υποχωρεί στις θέσεις του. Η ζωή του όλη ήταν ένα συνεχόμενο μαρτύριο. Αλλά και όλη του η βιοτή, η γνήσια στάση του, οι λίγες απαντήσεις του, η αξιοπρεπέστατη θέση που έπαιρνε απέναντι των κατηγορών του, η σιωπή του και η αφοσίωσή του στο θέλημα του Θεού και η μετά από καιρό απόδειξη της αλήθειας μαρτυρούν πως βάδιζε τον δρόμο του σταυρωθέντος Κυρίου και πατούσε στα ίχνη των τόσων παρεξηγημένων και συκοφαντημένων αγίων.

Το ημερολογιακό θέμα αφ' ενός, που οφείλετο στον αδιάκριτο ζήλο ορισμένων, και ο έντονος τοπικισμός αφ' ετέρου, που με κανένα τρόπο δεν ήθελε μοναχούς από άλλα μέρη πλην της δικής τους περιοχής, της Μικράς Ασίας, όπως επίσης η αφιλοχρηματία και ελεημοσύνη του γέροντα και κυρίως η ακατανόητη για τους πατέρες πνευματική του ζωή, τον κατέστησαν «βαρύν και βλεπόμενον» (Σοφ. Σολ. Β' 14) με αποτέλεσμα, ύστερα από μια ενδεκαετή ηγουμενική περιπέτεια, να συκοφαντείται μέσα από το μοναστήρι του για οικονομική κακοδιαχείριση, και με απόφαση της Ιεράς Κοινότητας, στα τέλη του Ιουνίου του 1931 μ.Χ., να εξορίζεται για έξι μήνες στην Ι. Μονή Κουτλουμουσίου. Οι πατέρες της Μονής του συμπεριφέρονται με απεριόριστη αγάπη και τον αναγνωρίζουν ως άγιο. Εκείνος ομολογεί πως υποφέρει για τις αμαρτίες του. Η εξορία του και στη συνέχεια η αποστολή του στην Αθήνα θα γίνει αιτία σωτηρίας πολλών ψυχών. Η Ιερά Κοινότητα εμμέσως αναγνωρίζοντας την αθωότητά του διακόπτει την εξορία του και στους τέσσερις μήνες τον αποστέλλει στο Μετόχι της «Αναλήψεως» στην Αθήνα. Η άδικη τιμωρία του οδηγεί στον κατά Θεόν δοξασμό του· στην φανέρωση και αξιοποίηση των ταλάντων του, στο ξεδίπλωμα των αρετών και της χάριτός του. Εκεί πλέον κάνει την δεύτερη μεγάλη αποταγή του. Ζει για 26 ολόκληρα χρόνια, από 60 μέχρι 86 ετών, ως αγιορείτης εκτός Αγίου Όρους, χωρίς ποτέ ξανά να επιστρέψει σε αυτό. Κάνει τον τόπο της εξορίας του χώρο της διακονίας του και μεταφέρει το γνήσιο Άγιον Όρος στον λόφο της «Αναλήψεως», γίνεται ο ίδιος όρος άγιο στο οποίο οι άλλοι προσέρχονται.

Το 1937 μ.Χ., μετά από παραίτηση του ηγουμένου Καισαρίου, του ξαναπροτείνουν οι προϊστάμενοι της Μονής την ηγουμενεία. Με σεβασμό, αγάπη, ταπείνωση και αξιοπρέπεια αρνείται να αναλάβει θεωρώντας ότι οι δυνάμεις του είναι ανεπαρκείς. Σε επιστολή του γράφει: «Και την μεν Ιεράν ημών Μετάνοιαν ουδόλως θα ωφελήσω, εμέ δε τα μέγιστα θα ζημιώσω, μη δυνάμενος να αντεπεξέλθω κατά το χρέος μου και καθήκον προς όσα η θέσις και η μεγάλη τω όντι διακονία απαιτεί και προσεπιβάλλεται εις τον αναδεχόμενον το πράγμα».

Η Αθήνα του 1931 μ.Χ. είναι μια πόλη με χαμηλή στάθμη πνευματικής ζωής. Οι Πατέρες της Εκκλησίας σχεδόν άγνωστοι. Ο μοναχισμός θεωρείται ως η παλιά δόξα της Εκκλησίας που δεν χρειάζεται σήμερα. Η πόλη είναι γεμάτη φτωχούς. Φτώχεια κληρονομική, από ορφάνια, τους πολέμους, την προσφυγιά. Στο συνοικισμό του Βύρωνος που βρίσκεται το μετόχι της Αναλήψεως, κατοικούν Μικρασιάτες πρόσφυγες που διατηρούν ακόμη την αγνή λαϊκή ευσέβεια και που τον δέχτηκαν με χαρά σαν απεσταλμένο του Θεού.

Μέχρι τέλους της ζωής του δεν τον άφησαν οι ασθένειες - πυρετοί συνεχείς, πονοκέφαλοι, αδυναμία, υπερκόπωση, βρογχικά, ασθένειες του αίματος. Όταν κοιμήθηκε το σώμα του ήταν γεμάτο καρκινώματα. Ποτέ δεν έλεγε πως πονάει. Στην επιμονή και στην αγάπη των γιατρών παίρνει φάρμακα. Μια μέρα δεν δέχτηκε να πάρει τα φάρμακά του λέγοντας: «Όχι σήμερα, είναι των Αγίων Αναργύρων και είναι ιατροί». Μετά την κοίμησή του βρήκαν στο ερμάρι του πολλά αχρησιμοποίητα φάρμακα. Οι πιέσεις των γιατρών δεν τον άφησαν να παραδεχθεί την ανάγκη και να δώσει στη σάρκα αυτό που απαιτούσε. Ο εκούσιος και ακούσιος πόνος αποτελεί άσκηση, που είναι μέσο αγιασμού, απόδειξη παραδόσεως στον Θεό.

Δεν τον άφησαν όμως ποτέ και οι ποικίλοι πειρασμοί. «Είναι απαραίτητοι, έλεγε, σαν την αναπνοή μας. Κύματα θαλάσσης είναι οι πειρασμοί, χωρίς κύματα θάλασσα δεν ταξιδεύεται και χωρίς πειρασμούς άνθρωπος δεν σώζεται». Η πείρα του τού έδινε την άνεση να μιλά στα τέκνα του για την μεγάλη ωφέλεια των πειρασμών, που κουράζουν μόνο τους σαρκικούς ανθρώπους. Υπόμνε τους πάντες στοργικά. Αντί να στενοχωριέται ο Γέροντας, όταν κάποιος τον ενοχλούσε, είχαν μεγάλη στεναχώρια τα πνευματικά του τέκνα, που τους έλεγε: «Ησυχάζετε, παρ' όλα αυτά με αγαπάει».

Το 1949 μ.Χ. η μονή του, ύστερα από συκοφαντικές καταγγελίες, σκέπτεται να τον ανακαλέσει. Κυρίως τον κατηγορούν πως «μεγάλα ποσά καταναλίσκονται ασκόπως». Η αγάπη των τέκνων του δεν άφησε να πραγματοποιηθεί η ανάκλησή του. Με πολλές και θερμότερες επιστολές προς την μονή του φανερώνουν τον σεβασμό και την αγάπη τους. Η ανάκληση δεν έγινε, αλλά πάρθηκαν αποφάσεις δεσμευτικές για την άνετη πορεία του πνευματικού του έργου. Όλα τα υπέμνε, με την ταπείνωση που τον διέκρινε, δίχως συζητήσεις και αντιρρήσεις, αλλά όχι και χωρίς πόνο. Είχε όλος παραδοθεί στον Θεό και μόνο σ' Αυτόν απέβλεπε. Ούτε οι έπαινοι του έδιναν χαρά, ούτε οι κατηγορίες λύπη.

Οι πρώτοι του επισκέπτες είναι κυρίως οι απλοί κάτοικοι της γύρω περιοχής. Η αγάπη του τον έκανε ξακουστό, ώστε σε λίγο να μην άδειαζε ποτέ ο πάγκος, έξω από το εξομολογητήριό του, από κόσμο, που ώρες περίμενε υπομονετικά τη σειρά του. Κόσμος πολός ερχόταν να του εμπιστευτεί τους πόνους του. Όσο αυστηρός ήταν για τον εαυτό του, τόσο επιεικής ήταν για τους άλλους. Ο π. Ιερώνυμος αναδείχτηκε, κυρίως, πνευματικός πατήρ ενός μεγάλου πλήθους πληγωμένου από την αμαρτία. Στάθηκε φιλόστοργος ιατρός, επιμελητής ψυχών άριστος, φίλος που συμπονούσε στις ήττες και συνευφραίνόταν στη χαρά της νίκης, διακριτικός οδηγός, προσεκτικός σύμβουλος, ακάματος, ήρεμος και γλυκύς.

Τα πρώτα χρόνια εξομολογούσε όρθιος. Άρχιζε μετά τη λειτουργία και τελείωνε πολλές φορές τα μεσάνυχτα. Συχνά, για να κερδίσει χρόνο, έτρωγε ή διάβαζε επιστολές και εξομολογούσε. Οι απαντήσεις του κάθε φορά έδειχναν όμως πόσο πρόσεχε. Δεν βιαζόταν ποτέ, παρά το ότι πολλοί τον περίμεναν. Ακόμη κι όταν ήταν άρρωστος. «Λέγετε, έλεγε, αφήστε τους άλλους να περιμένουν. Εγώ εσάς θέλω να ακούσω». Έβλεπε τις ψυχές σαν ανοιχτό βιβλίο. Είχε καταπληκτική γνώση της ανθρώπινης ψυχής. Σπανίως έκανε ερωτήσεις στους εξομολογούμενους. Όταν τον ρωτούσαν γιατί δεν τους βοηθάει με ερωτήσεις, τους απαντούσε: «Δεν θέλω να σας βάλω σε αμαρτίες που δεν σκεφθήκατε. Ο καθένας γνωρίζει καλά τί έχει και τί τον βαραίνει». Πριν την εξομολόγηση κάτι θα σε κερνούσε, θα χαμογέλαγε, θα ρωτούσε για την εργασία σου και μετά θα φόραγε το πετραχήλι του.

Άκουγε με προσοχή τις εξομολογήσεις και στο τέλος απαντούσε. Μερικές φορές έκανε πως κοιμόταν ή έκλεινε τα μάτια του από την κόπωση ή ήθελε να συγκεντρωθεί, να εντείνει την προσοχή του, να δώσει άνεση στον εξομολογούμενο, να μη τον κοιτά στα μάτια. Τα πάντα χρησιμοποιούσε για να βοηθήσει τον πονεμένο, μη λογαριάζοντας χρόνο και κόπους. Η μεγαλύτερη χαρά και αμοιβή των κόπων του ήταν, όταν έβλεπε ανθρώπους που ειλικρινά μετανοούσαν. Μερικές φορές, αν κάτι του έκρυβες, με διάφορους τρόπους προσπαθούσε να σε φέρει σε τέτοια κατάσταση μετανοίας να το φανερώσεις. Δίχως να σε προσβάλει ή να σε θίξει στο παραμικρό. Είχε μια αρχαία αρχοντιά, αυτήν που έχουν κόσμημα όλοι οι πνευματικοί άνθρωποι. Η μεγαλύτερη λύπη του ήταν να βλέπει ψυχές να βγαίνουν από το εξομολογητήριο με μια ακόμη αμαρτία. Μια μη καθαρή εξομολόγηση ηθελημένη.

Στο τέλος σ' ευχαριστούσε θερμά, γιατί τον εμπιστεύτηκες. Αν πήγαινες για πρώτη φορά, θα φύλαγε τ' όνομά σου, και θα προσευχόταν καθημερινώς για σένα. Δεν σ' άφηνε ν' απελπιστείς. Ήξερε να παρηγορεί τις ψυχές. «Εγώ γι' αυτό είμαι εδώ, έλεγε, αυτή είναι η δουλειά μου». Σου μιλούσε για το άπειρο έλεος του Πανάγαθου Θεού, τις πρεσβείες των Αγίων και της Θεοτόκου. Η διάκρισή του και η ταπεινοφροσύνη του σκεπάζονταν και με το χάρισμα να προορά και να διορά τις ψυχές και τα μέλλοντα. Αποτέλεσμα της μεγάλης αγάπης του στον Θεό και του φωτισμού που είχε λάβει από αυτόν. Ήξερε τα μυστικά βάθη της ανθρώπινης ψυχής. Έβλεπε τον άνθρωπο ολόκληρο. Εκείνο που ζητούσε περισσότερο από τους εξομολογούμενούς του ήταν η συναίσθηση της αμαρτωλότητός τους και η ταπείνωση. Πλήρης αγάπης για την πάσχουσα ανθρώπινη φύση έσωζε πραγματικά λαβωμένες ψυχές, που του φανέρωναν τα έλκη και τις αλγηδόνες τους. Το θαυματουργό πετραχήλι, η μετάνοια, η διάπυρη ευχή του θεοφόρου πατρός για την κατάπεμψη του θείου ελέους και την άφεση, έδινε νόημα στη ζωή των ανθρώπων και άνοιγε παραδείσιες οδούς. Ήξερε να εκφράζεται όχι τόσο με όρους όσο με λόγια απλά. Η φωτισμένη καθαρή σκέψη του ήξερε να συγκροτεί, να χαροποιεί, να σώζει. Σ' όλους όσοι τον πλησίαζαν έμεινε σαν ένα σύμβολο σοφού πνευματικού.

Οι ακολουθίες στην Ανάληψη ήταν καθημερινές, κατά το αγιορείτικο τυπικό. Γύρω στις δύο μετά τα μεσάνυχτα, την ώρα που σηκώνονταν και οι αδελφοί στη μονή, θα πήγαινε στον ναό να μείνει μόνος μέχρι τις πέντε, που άρχιζε καθημερινά η ακολουθία. Τις ώρες αυτές μνημόνευε μερικά από τα ονόματα ζώντων και κεκοιμημένων, γιατί δεν τα προλάβαινε όλα την ώρα της προσκομιδής. Στα δίπτυχά του είχε περισσότερα από δυόμισι χιλιάδες ονόματα. Οι καθημερινές ακολουθίες ήταν απλές, ήσυχες και κατανυκτικές. Οι ιεροψάλτες ήσαν άμισθοι και ευλαβέστατοι άνθρωποι. Οι ιερουργίες του Γέροντα ξεχώριζαν. Μετέδιδε τη χάρη στις ψυχές, με το φωτεινό του πρόσωπο, την ειρήνη, την απλότητά του. Στη λειτουργία ποτέ δεν καθόταν. Ως λειτουργός, ήταν τελείως αφοσιωμένος στο έργο του. Φαινόταν εξαϋλωμένος. Κατά την ώρα της λειτουργίας πολλά παιδιά τον έβλεπαν πάνω από το έδαφος. «Ο παππούλης πετάει» φώναζαν. Τον έβλεπαν μια πιθαμή πάνω από τη γη.

Μετά τη λειτουργία δεν έβλεπε τον κόσμο αμέσως. Ήθελε να καθίσει δύο λεπτά στην πολυθρόνα του να ησυχάσει, να κλείσει τα μάτια του. Έλεγε: «Μετά τη λειτουργία έχω και ταραχή, πως τα αμαρτωλά μου χέρια επιάσανε τον Χριστόν και θέλω λίγο να σταθώ να γαληνέψω». Οι σχέσεις του Γέροντα με τα παιδιά, με τα οποία έμοιαζε και η προς αυτά αγάπη του, είναι από τις ωραιότερες σελίδες της μακαρίας βιωτής του. Οι περιγραφές από τότε παιδιά αυτής της αγαπητικής σχέσεως, είναι άφατα χαριτωμένες και δείχνουν, για μια ακόμη φορά, το μεγαλείο του. Μιλούσε με μεγάλη άνεση και σοβαρότητα σε μικρά παιδιά για μεγάλα θέματα. Τους είχε εμπιστοσύνη, τους μιλούσε όπως στους μεγάλους, λέγοντας πως καταλαβαίνουν περισσότερα απ' όσα νομίζουμε, συχνά στον πληθυντικό. Με την αγωγή που τους έδινε, τους άνοιγε τις καρδιές για να δεχτούν τον Χριστό και να τον φυλάξουν για πάντα. Με εξαιρετική συμπάθεια καθότανε ν' ασχοληθεί με τα σχολικά τους μαθήματα, την πρόοδο της μορφώσεως, την υγεία, τη διατροφή, το μέλλον τους, που συχνά προέβλεπε, και προσπαθούσε να τα προσανατολίσει προς την κλήση τους. Ο ίδιος είχε πολλά να διδαχτεί με το σκύψιμό του πάνω στην ανεπιτήδευτη παιδική αναστροφή. Οι ελεημοσύνες του αγαθού πατρός έμειναν παροιμιώδεις. Θυμίζουν τους βίους των μεγάλων ελεημόνων αγίων. Όλος σχεδόν ο συνοικισμός του Βύρωνα είναι ελεημένος από τα χέρια του, ιδιαίτερα στις δύσκολες ημέρες της Κατοχής. Δεν πρόσεχε ποιός ζητούσε, αν έχει ανάγκη ή όχι, έδινε απλόχερα παντού. Προσπαθούσε να μην αφήσει να διανυκτερεύσουν στο κελλί του χρήματα, που η αγάπη και ο σεβασμός των τέκνων του τού πρόσφερε πλούσια. Όταν του τέλειωναν τα χρήματα δανειζόταν για να ελεεί. Όταν δεν είχε έλεγε: «Έτσι είναι, πότε χειμώνας και πότε καλοκαίρι». Συχνά έμπαινε στο λεωφορείο και δεν είχε το αντίτιμο του εισιτηρίου. Τα ράσα, τα άμφια, τις φανέλες, τα υποδήματά του μοίραζε, όταν δεν είχε χρήματα να δώσει, για να μη λυπήσει κανέναν. Τόση ήταν η ευσπλαχνία του προς τους αδελφούς του. Τα έδινε με τόση χαρά ως να τα λάβαινε ο ίδιος. Ο ίδιος υπερβολικά λιτοδίαιτος, αυστηρός νηστευτής, υποδειγματικά ολιγαρκής και αυτάρκης. «Πτωχός εκ πτωχών γονέων», όπως του άρεσε να λέει για τον εαυτό του. Όταν εκοιμήθη, βρέθηκαν μόνον επτά δραχμές στο συρτάρι του!

Σελίδες σελίδων θα χρειάζονταν, για να γραφούν οι διηγήσεις των ανθρώπων που τον γνώρισαν και αναφέρονται στο προορατικό του χάρισμα. Χωρίς να γνωρίζει το πρόσωπο, μιλούσε για την ιστορία του και τ' όνομά του. Έβλεπε τις σκέψεις, τις καρδιές, τα παρελθόντα, τα μέλλοντα, δίχως ψυχολογικές εμβαθύνσεις αλλά βιώνοντας την προπρωτική ζωή της καθαρότητας και αλήθειας. Αυτό που άξια θαυμάζει κανείς είναι ο απλός τρόπος που μιλούσε γι' αυτά. Δεν μιλούσε για κοσμοϊστορικά γεγονότα, πολέμους και λοιπά. Μιλούσε για τα προβλήματα της αγωνιζόμενης ψυχής που είχε μπροστά του, για να δώσει κουράγιο και άνεση και να διώξει την απελπισία. Τα έλεγε μ' ένα τρόπο μυστικό, αλληγορικό, σαν να ήταν φυσικό να γνωρίζει τ' άγνωστα. Ποτέ δεν μίλησε για το χάρισμά του. Ήταν γι' αυτόν σαν κάτι που δεν ήξερε αν το έχει, αν είναι καλά - καλά δικό του. Και πράγματι τις ώρες εκείνες μιλούσε με το στόμα του ο Θεός. Η παράδοση του ίδιου στον Θεό τον έκανε να είναι στήριγμα για τους άλλους. Έβλεπε πέρα από τις κάθε λογής πιθανότητες. Την πρώτη σκέψη που του έδινε ο Θεός την έδινε στον εξομολογούμενο κι έτσι ποτέ δεν λάθευε. Το χάρισμά του ήταν μια δωρεά βοήθειας στον κόσμο.

Δεν είναι λιγότερες οι θεραπείες των σωματικών πόνων και ασθενειών που έκανε ο Γέροντας. Ποτέ δεν πίστεψε και δεν άφησε τους άλλους να καταλάβουν ότι κάνει θαύματα. Αυτό που ήξερε και ακούραστα κήρυττε ήταν πως ο Θεός είναι κοντά μας και ακούει την προσευχή των πιστών. Οι ευχές της Εκκλησίας, με τις ιερές ακολουθίες και τα θεία μυστήρια, ιδιαίτερα της εξομολογήσεως, της θ. Μεταλήψεως και του ευχελαίου, οι άγιοι με τις πρεσβείες τους, τις εικόνες και τα λείψανά τους, ιδιαίτερα η Θεοτόκος, ο τίμιος σταυρός, έχουν δύναμη ιαματική. Και τελικά και πρώτα, αυτός που θεραπεύει, λυτρώνει και σώζει, είναι ο Χριστός όταν δει θερμή πίστη στον άνθρωπο. «Κύριος ο Θεός σου ο ιώμενός σε». Τα όπλα του στις μάχμες αυτές ώρες ήταν το πετραχήλι, ο σταυρός και το ευχολόγιο. Στα χέρια του έπαιρναν μια μεγαλειώδη δύναμη. Οι πιστοί και οι άπιστοι πλησιάζοντάς τον αναφωνούσαν «Ιδόντες εωράκαμεν, ότι ην ο Κύριος μετά σου». Με όλη τη φωτιά της πίστεώς του προσευχόταν ο Γέροντας στον Κύριο, που είπε στους Αποστόλους του και στους διαδόχους του· «Ασθενούντας θεραπεύετε... δαιμόνια εκβάλλετε...». Βλέποντας ο Πανάγαθος Θεός, την ψυχή του ταπεινού ιερομονάχου Ιερωνύμου, που ολοκληρωτικά, από παιδί, του είχε δοθεί, δίχως να κρατήσει τίποτε για τον εαυτό του, με την άσκηση, την υπακοή, τη διακονία των αδελφών, πώς να μην του δώσει τη Χάρη του να θαυματοουργεί;

Τα θαύματα, που ανέφεραν πρόσωπα ευλαβή, πιστά πνευματικά του τέκνα, είναι αυτά που είδαν και έζησαν κοντά του. Πόσα μένουν άγνωστα ακόμη είτε γιατί πολλοί που τα γνώρισαν έχουν αναπαυθεί, είτε μένουν άγνωστοι, είτε γιατί δεν τα γνώριζαν ούτε οι ίδιοι οι θεραπευμένοι και σωσμένοι, γιατί τελούνταν συχνά «εν τω κρυπτώ» και «εν συμβόλοις». Αξιοσημείωτο είναι ότι μερικά από αυτά τ' αναφέρουν μάρτυρες που δεν ζουν τόσο κοντά στην Εκκλησία. Οι εκφράσεις τους φανερώνουν μια κρυφή εκτίμηση στους γνήσιους υπηρέτες του Θεού. Η υπερβολική χρηστοθήθεια του Γέροντα τον έκανε σ' όλους σεβαστό. Οι μετά την κοίμησή του παρόμοιες μαρτυρίες θαυμαστών επεμβάσεών του, δεν είναι λίγες. Και είναι φυσικό, αφού τώρα είναι κοντύτερα σ' Αυτόν που τόσο αγάπησε κι έχει πλουσιότερη τη χάρη. Τώρα δεν κουράζεται το γεροντικό του σώμα να τρέχει στους ασθενείς του. Τώρα ευλογεί τα τέκνα του και από τον ουρανό, για να δοξάζεται περισσότερο τ' όνομα του θαυματοδότη και μεγαλόδωρου Θεού.

Ο Θεός τον είχε σκεπάσει για τη μεγάλη του αγάπη, από εδώ στη γη, με τη Χάρη Του και δεν μπορούσε να κρυφτεί, όπως ο ήλιος στον ανέφελο ουρανό. Συχνά η ευωδία της αρετής γίνεται αισθητή και από τις σωματικές αισθήσεις. Το 1938 μ.Χ., στην κηδεία του αρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου είχαν καλέσει και τον Γέροντα. Τον έβαλαν στη σειρά με την τάξη των εγγάμων δίχως να μιλήσει. Πλάι του ήταν ένας σεβάσμιος κληρικός και του είπε: «Τί έχετε εσείς οι αγιορείτες και ευωδιάζετε;» Και ο Γέροντας είπε: «Πάψε ευλογημένε, τί έχουμε...». Εκείνος επέμενε· «Όχι, το αισθάνομαι, έρχεται η ευωδία από εσάς, κάτι έχετε επάνω σας...». Κάποιο άλλο πνευματικό του παιδί έλεγε: «Όσο απομακρυνόμουν από κοντά του τόσο λιγότευε η ευωδία - κάτι ανάμεσα γαρύφαλλο και τριαντάφυλλο. Παρόμοια ευωδία αισθάνθηκα στον Άγιο Νεκτάριο».

Σε μια εποχή καθαρά αντιμοναχική, ο Γέροντας κατόρθωσε να εμπνεύσει την αγάπη στον μοναχισμό και να φορέσει το μοναχικό σχήμα σε περισσότερες από τριακόσιες ψυχές, δίχως να διακρίνει ηλικία και κοινωνική κατάσταση. Δεν είναι λίγες οι οικογένειες, που ολόκληρες αφιερώθηκαν στον Θεό, με πρώτη τη δική του. Μοναχούς έστειλε στο Άγιον Όρος και αλλού. Τις μοναχές σε διάφορες μονές. Μερικές, λόγω της πολύ περασμένης ηλικίας τους, τις έκλειρε και τις άφηνε στα σπίτια τους. Άλλες, τις έστειλε με τα λαϊκά στις μονές κι άλλες αγαπούσε να τους φορά ο ίδιος το σχήμα, στην Ανάληψη, στα εξωκκλήσια. Διάβαζε την κλήση, που ήταν χαραγμένη στις καρδιές των τέκνων του και τους προετοίμαζε το δρόμο τους. Με τις δεήσεις του βοηθούσε ν' αυξηθεί το αγγελοειδές τάγμα των μοναχών. Βλέποντας ν' αυξάνει ο αριθμός αυτός δεν του έμενε παρά να ευχαριστεί τον Κύριο και την Θεοτόκο.

Τον θάνατό του ο μακάριος Γέροντας προείδε και προμήνυσε σε πολλούς με διάφορους τρόπους. Τις ετοιμασίες για το ταξίδι του ουρανού είχε κάνει από τα νεανικά του χρόνια. Όλη του η ζωή ήταν μια ετοιμασία για το καλωσόρισμα του θανάτου, που τον ανέμενε με λαχτάρα. Ήταν 86 ετών και η σφοδρότητα της ασθένειάς του τον ταλαιπωρούσε αρκετές ημέρες, αλλά δεν του διέκοπτε την προσευχή και συχνά έκανε το σημείο του σταυρού. Δίχως κανένα παράπονο, με υπομονή, με τον καλό λόγο και ηρεμία καρτερούσε το τέλος.

Λίγες ημέρες πριν την κοίμησή του, μεταφέρθηκε σε κλινική του Πειραιά. Τέσσερις ημέρες πριν, κατόπιν θείου οράματος, επισκέφθηκε τη μονή του Αγίου Νεκταρίου στην Αίγινα, παρά την κακοκαιρία, για να προσκυνήσει την ιεράν κάρα του Αγίου. Η ωραιοποιημένη ψυχή του από τους πολυχρονίους αγώνες άφησε το πολύαθλο σώμα στις 11:40 το πρωί, ημέρα Κυριακή μετά τη λειτουργία και τον αγιασμό των Θεοφανείων, 6 Ιανουαρίου 1957 μ.Χ. Ανέβαινε η ψυχή του σε ανοιχτούς ουραμούς. Την παραμονή είχε τελεστεί το ιερό ευχέλαιο και είχε μεταλάβει των αχράντων μυστηρίων. Πρόλαβε να πει και Μεγάλο αγιασμό. Αμέσως μετά την τελευτή του ο πολιτικός και θρησκευτικός τύπος έγραψε πολλά περί της μακαρίας βιοτής του. Οι ένθερμες νεκρολογίες πολλών, ήσαν ύμνοι και ευχαριστίες στον Θεό, που τους χάρισε τέτοιον πατέρα.

Λίγες ημέρες μετά την ταφή του Γέροντα, κάθονταν μερικοί κοντά στον τάφο του, που βρίσκεται πίσω από το ιερό του ναού της Αναλήψεως και ένιωσαν να έρχεται ένα λεπτό άρωμα από αυτόν. Στις 8 Μαΐου του 1965 μ.Χ. έγινε η ανακομιδή των λειψάνων του. Ο Γέρον Γελάσιος Σιμωνοπετρίτης στάλθηκε από την Μονή για την παραλαβή των οστών του, είπε: «Αν ο οικονόμος δεν τα έκρυβε στο καμπαναριό του ναού θα επέστρεφα το κιβώτιο κενό». Με ιερή λαχτάρα όλος ο κόσμος έπεσε στον τάφο του να πάρει ως ευλογία και φυλακτό, χώμα και ξύλο από το φέρετρό του. Πολλοί είχαν την ευκαιρία πάλι να αισθανθούν έντονα τα σημεία της χάριτος του Θεού. Με θαυμασμό αναφέρουν την ευωδία κατά την ώρα της ανακομιδής.

Αυτό που άφησε πίσω του ως εικόνα και αίσθηση του προσώπου του περιγράφεται θαυμάσια από τον λόγιο βιογράφο του αγιορείτη Γέροντα Μωϋσή:

«Ο Γέροντας ήταν πολύ απλός. Κοντός στο ανάστημα. Παρά τ' ότι ήταν λίγο ευτραφής φαινόταν εξαϋλωμένος και το βλέμμα σου τον διαπερνούσε. Το πρόσωπό του ήταν συνήθως φωτεινό και αυστηρό, σοβαρό και με καλωσύνη. Ποτέ δεν αποχωριζόταν τον καλογερικό του σκούφο. Οι αχνές ρυτίδες του προσώπου του είχαν μια φυσικότητα. Τα μάτια του βαθουλωτά, κοιτούσαν συνήθως χαμηλά και είχαν σπάνια φωτεινότητα. Δυσκολευόσουν αρκετά να τον δεις κατάματα. Συχνά φορούσε απλά ματογυάλια. Το βλέμμα του είχε επιείκεια, ζεστασιά και σε πρόσεχε με μια ακριβή αγάπη. Το χαμόγελό του είχε μια ιδιαίτερη ωραιότητα. Τα γένια του άσπρα, και στην μέση χωρίζανε λίγο. Συνήθως ήταν ωχρός. Ένας απλός ιερομόναχος, με καθαρά ρούχα και υποδήματα. Με έντονα τα ιδιαίτερα πατρικά χαρίσματα, αγαθότητα, ηρεμία, διάκριση και συμπάθεια. Ο χαρακτήρας του προσώπου του γενικά, υπογραμμισμένος από την λευκότητα των διάχυτων μαλλιών του, η απλότητα των ενδυμάτων και των λόγων του, η χάρη των νοημάτων του από θερμές φράσεις γίνονταν βιβλίο βοήθειας στους αναγκασμένους. «Στολισμός γάρ ανδρός και βήμα ποδός και γέλως οδόντων αναγγελεύει τα περί αυτού». Βλέποντάς τον να ζει μέσα σε μια συνεχόμενη και αδιατάρακτη πραότητα και γαλήνη, αυτόν τον άνθρωπο του Θεού, τον απλό γέροντα, αναφωνούσες στα μύχια σου· «Καλόν το πορεύεσθαι οπίσω Κυρίου...».

Ο πατήρ Ιερώνυμος έζησε ως επίγειος άγγελος, ουράνιος άνθρωπος.

Πατριαρχική και Συνοδική Πράξις κατατάξεως εις την χορείαν των αγίων του μακαρίου Ιερομονάχου και Γέροντος Ιερωνύμου του Σιμωνοπετρίτου

Τούς ἐπ' ὤμων ἄραντας τόν τοῦ Κυρίου σωτήριον Σταυρόν καί τρόπαιον νίκης κατά τοῦ κοσμοκράτορος τοῦ αἰῶνος τούτου λαμπρῶς ἐνστησαμένους, τό τε ἄθλον τῆς ἀρετῆς γενναίως ἐναγωνισαμένους, ἐν ὁσιότητι μέν καί ἀγιότητι διαπρέψαντας καί τό τοῦ βίου πέλαγος θεοφιλῶς διαπεράσαντας, ἀλλά δὴ καί ἐν αὐτῷ, ἐν τῇ διακονίᾳ καί ἀγάπῃ πρὸς τόν Θεόν καί τόν πλησίον, ἔργῳ καί λόγῳ, ἑαυτούς καταναλώσαντας, ζῶντας δέ καί μετὰ τήν ἐκεῖσε ἀποδημίαν σημείοις καί θαύμασι παρά Θεοῦ μαρτυρηθέντας, ὁσίοις μνήμαις, ὕμνοις ἔσαεῖ ἐγκωμίων τιμᾶν οἱ πάντες ὀφείλομεν, εὐλαβεῖσθαι δέ καί γεραίρειν φαιδρῶς αὐτούς ἐν ἐτησίαις ἑορταῖς καί συνάξεσι, ὡς τόν τῆς ὑπομονῆς καί καρτερίας στέφανον θεόθεν ἀναδησαμένους· ἐν γάρ τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τάς ψυχάς ὑμῶν, Χριστός φησίν, ἡ ἀλήθεια· συντάπτειν δέ· κατά τό ἀρχαῖον, κανονικόν καί ἀπαραίτητον τῆς Ἐκκλησίας ἔθος· τῷ χορῷ καί καταλόγῳ τῶν ὁσίων καί εὐκλεῶς ὑπό τῆς Ἐκκλησίας τό εὐαγές καρπουμένων μνημόσυνον καί τήν τούτων πρὸς Κύριον ἐπικαλεῖσθαι εὐπρόσδεκτον μεσιτείαν.

Ἐπειδὴ τοίνυν τοιούτοις ἐξόχοις ἀρεταῖς καὶ κατορθώμασι διακέκριται καὶ ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ κατεδείχθη πολιτευόμενος ὁ ἐκ τῆς περιοχῆς Κρήνης Μικρᾶς Ἀσίας ὀρμώμενος καὶ ἐν τῇ Ἱερᾷ Βασιλικῇ, Πατριαρχικῇ καὶ Σταυροπηγιακῇ Μονῇ Σίμωνος Πέτρας τοῦ Ἀγιωνύμου Ὅρους ἐπὶ τεσσαράκοντα καὶ τρία ἔτη ἐγκαταβίωσας, τὸν μονήρη τῆς πολυπόνου ἀσκήσεως βίον ἐν αὐτῇ μετελθὼν καὶ τῆς ἱερωσύνης τὴν χάριν δεξάμενος, ἀοίδιμος Ἱερομόναχος Ἱερώνυμος, ἀκολούθως δέκαθηγούμενος καὶ γνήσιος ποιμὴν τῆς ἀδελφότητος αὐτοῦ χρηματίσας, εἶτα δὲ καὶ Οἰκονόμος τοῦ ἐν Ἀθήναις καθ' ἡμᾶς Ἱεροῦ Μετοχίου τῆς ἐξονομασθείσης ὡς ἄνω Ἱερᾶς Μονῆς ἐπ' ὀνόματι τῆς θείας Ἀναλήψεως διατελέσας, πνευματικός πατήρ καὶ παρηγορητὴς ἐν ταπεινώσει, ἐγκρατεία καὶ πολλαῖς ἀγαθοεργίαις ἐν αὐτῷ ἀναδειχθεὶς, διδάσκων καὶ ἐπιστηρίζων ἐκεῖσε συμπαθῶς πλήθη προσερχομένων πιστῶν καὶ ἐκ τῆς ὅλης περιχώρου Ἀττικῆς γῆς καὶ εὐρύτερον, ἔνθα καί, ἐν εἰρήνῃ τελειωθείς τῆς Ἰανουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ἐνακοσιοστοῦ πεντηκοστοῦ ἐβδόμου σωτηρίου ἔτους, ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ δεσποτικῇ τῶν Θεοφανείων ἡμέρᾳ, τῇ ἐπομένῃ ἐτάφη, περὶ ὧν δι' ἀναφορᾶς αὐτοῦ πρὸς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν διεξοδικῶς ὑπέβαλε καὶ ἐβεβαιώσατο ὁ Ὅσιολογιώτατος Καθηγούμενος τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Ἱερᾶς καὶ Σεβασμίας Μονῆς Σίμωνος Πέτρας Ἀρχιμανδρίτης κύριος Ἐλισαῖος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, προσενεγκῶν καὶ πλήρη σχετικὸν φάκελλον μεθ' ἱκανοῦ ἀριθμοῦ ἐνυπογράφων ἐπιστολῶν καὶ ἀξιόπιστων μαρτυριῶν, ὡς καὶ λοιπῶν τεκμηρίων, ἐπιμαρτυρούντων ἀριδῆλως καὶ καταδεικνυόντων τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου τούτου Πατρός Ἱερωνύμου τὸν ὑψηλὸν βίον καὶ τὰς ἐνθέους πράξεις, ὡς ἀνδρὸς τὰ μάλιστα κατ' ἀρετὴν πολλοῦς ὑπερελάσαντος καὶ θείων δωρεῶν, δαψιλείᾳ χάριτος, εὐπορήσαντος, τό τε διορατικὸν καὶ προορατικὸν χάρισμα ἐκ παρουσίας καταπλουτίσαντος καὶ ἐν παντὶ τὴν στενὴν καὶ ἐπίπονον μοναχικὴν τρίβον ἄχρι τέλους θεαρέστως βαδίσαντος, συνυποβάλλων καὶ τὴν ἀδιάσειστον πλέον ἀποβᾶσαν καὶ διαμένουσαν πεποίθησιν καὶ πίστιν, οὐ μόνον παρά τοῖς ἐν τῷ Ἀγιωνύμῳ Ὁρει μονασταῖς, ἀλλὰ δὴ καὶ παρά τῷ χριστωνύμῳ πληρώματι, τῷ κυκλοῦντι τό καθ' ἡμᾶς ἐν Ἀθήναις ὡς ἄνω Ἱερόν τῆς Μονῆς Μετόχιον τῆς Ἀναλήψεως καὶ πολὺ πέραν αὐτοῦ, τοῖς κατοικοῦσι ἐν τῷ τῆς Ἀττικῆς Λεκανοπεδίῳ καὶ ἐν Ἑλλάδι εὐρύτερον ὀρθοδόξοις χριστιανοῖς, περὶ τῆς ἀγιότητος τοῦ ὁσίου τούτου ἀνδρός, ὡς καὶ τὴν κοινὴν ἀπάντων ἐπιθυμίαν τε καὶ παράκλησιν περὶ κατατάξεως αὐτοῦ ἐν τῇ χορείᾳ τῶν τῆς Ἐκκλησίας Ἀγίων.

Ἡ Μετριότης ἡμῶν μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν καὶ Ὑπερτίμων, τῶν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῖν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν ἐκ τοῦ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς καὶ Σεβασμίας Μονῆς Σίμωνος Πέτρας ὑποβληθέντος φακέλλου, καὶ σχετικῆς ἅμα ἐκθέσεως τῆς παρ' ἡμῖν Κανονικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐν βεβαιότητι γνόντες τὸν ἅγιον βίον καὶ τὴν μακαρίαν καὶ ἁγίαν τελευτὴν τοῦ ὁσίου Γέροντος Ἱερωνύμου τοῦ Σιμωνοπετρίτου καὶ Συνοδικῶς διασκεψάμενοι, ἔγνωμεν, συνωδὰ τοῖς πρό ἡμῶν ἀγίοις Πατράσι τῷ κοινῷ τῆς Ἐκκλησίας ἔθει κατακολουθοῦντες, τὴν προσήκουσαν τοῖς θείοις ἀνδράσιν ἀπονεῖμαι αὐτῷ τιμὴν, τὴν ἐκ τούτου καὶ τῶν πιστῶν ὠφέλειαν, ἐν ταυτῷ, προνοούμενοι.

Διὸ καὶ θεσπίζομεν Συνοδικῶς καὶ διοριζόμεθα καὶ ἐν Ἀγίῳ διακελευόμεθα Πνεύματι ὅπως, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τό ἐξῆς, εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, ὁ ὁσιος Γέρον Ἱερώνυμος ὁ Σιμωνοπετρίτης, συναριθμῆται τοῖς ὁσίοις καὶ ἀγίοις τῆς Ἐκκλησίας, ἐν ἑτησίοις ἱεροτελεστίαις παρά τῶν πιστῶν τιμώμενος καὶ ὕμνοις ἐγκωμίων ἐσαεὶ μετὰ πάσης εὐλαβείας ἐν ὠρισμένη εὐσῆμῳ ἡμέρᾳ γεραιρόμενος, ἥτοι τῇ θ' τοῦ μηνὸς Μαΐου, ἡμέρᾳ ἐν ἧ συνέφθασε καὶ ἡ ἀνακομιδὴ καὶ πρώτη προσκύνησις τοῦ τιμίου αὐτοῦ λειψάνου, μέχρι τερμάτων αἰώνων, τῆς ἀγίας μνήμης αὐτοῦ παρ' οὐδενός διασειομένης ἢ κωλυομένης τό σύνολον.

Ὅθεν, εἰς ἔνδειξιν τούτου καὶ βεβαίωσιν ἐγένετο καὶ ἡ παροῦσα Πατριαρχικὴ ἡμῶν καὶ Συνοδικὴ Πρᾶξις, καταστρωθεῖσα μὲν καὶ ὑπογραφεῖσα ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ Κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας ἐν ἴσῳ δέ καὶ ἀπαραλλάκτῳ ἀποσταλεῖσα τῇ ἐν Ἄθωνι Ἱερᾷ Βασιλικῇ, Πατριαρχικῇ καὶ Σταυροπηγιακῇ Μονῇ Σίμωνος Πέτρας, καθὼς καὶ δι' αὐτῆς τῷ καθ' ἡμᾶς ὡς ἄνω Ἱερῷ Μετοχίῳ τῆς θείας Ἀναλήψεως ἐν Βύρωνι Ἀθηνῶν, ἔνθα καὶ ὁ τάφος τοῦ ἁγίου τούτου ἀνδρός εὕρηται καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ μνήμη αὐτοῦ ἀειθαλῆς καὶ ἄσβεστος τηρεῖται, πρὸς ἐπ' ἐκκλησίας ἀνάγνωσιν καὶ κατάθεσιν εἶτα ἐν τοῖς Ἀρχείοις αὐτῶν.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,βιθ' , κατὰ μῆνα Νοέμβριον κζ'

Ἐπιμεμήσεως ΙΓ'

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος ἀποφαίνεται

† ὁ Ἀγκύρας Ἱερεμίας

+ ὁ Καναδᾶ Σωτήριος

† ὁ Κρήτης Εἰρηναῖος

+ ὁ Ἀνέων Μακάριος

† ὁ Λαοδικείας Θεοδώρητος

+ ὁ Γορτύνης καὶ Ἀρκαδίας Μακάριος

† ὁ Βελγίου Ἀθηναγόρας

+ ὁ Γάνου καὶ Χώρας Ἀμφιλόχιος

† ὁ Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου Δαμασκηνός

+ ὁ Κώου καὶ Νισύρου Ναθαναήλ

† ὁ Κυδωνιῶν Ἀθηναγόρας

+ ὁ Νέας Ζηλανδίας Μύρων

Λειτουργικά κείμενα

Απολυτίκιον

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῶν ἐν Ἄθω πατέρων τὸ ἐγκαλλώπισμα, καὶ τοῦ σεπτοῦ κοινοβίου, Σίμωνος Πέτρας βλαστός, ἀνεδείχθης ἐπ' ἐσχάτων Ἱερώνυμε, σὺ γὰρ ἀνίσχες ὡς φωστήρ, ἐν τῷ ἄστει Ἀθηνῶν, φωτίζων πιστῶν τὰ πλήθη· καὶ νῦν μὴ παύση πρεσβεύων, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀνυμνούντων σε.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Ὡς τῶν ὁσίων μιμητὴν τὸν ἀκριβέστατον, καὶ καθηγούμενον ἐν Ἄθω Ἱερώνυμον, οἱ πιστοὶ ἐπευφημήσωμεν ἐγκαρδίως· ἐν Ἀθήναις γὰρ ὡς ἄγγελος ἐβίωσε, καὶ πολλοὺς πρὸς τὸν Σωτήρα καθωδήγησε· διὸ κράζομεν· χαίροις πάτερ πανεύφημε.

Μεγαλυνάριον

Χαίροις ἀσκουμένων ὑπογραμμός, τοῦ Ἄθωνος κλέος, Ἀθηναίων ἢ χαρμονή, χαίροις τῶν ὁσίων, προσθήκη λαμπροτάτη, καὶ Σίμωνος ἡγήτορ, ὦ Ἱερώνυμε.

Ὁ Οἶκος

Ἄγγελος ἐν τῷ Ἄθω,
Ἱερώνυμε ὠφθης,
ἐν χρόνοις τοῖς ἐσχάτοις θεόφρον,
ὡς ἡγούμενος γὰρ τῆς Μονῆς,
τοῦ ὁσίου πατὴρ μάκαρ τοῦ Σίμωνος,
ἐφώτισας μονάζοντας,
καὶ κοσμικοὺς τοὺς σοὶ βοῶντας·
Χαῖρε τὸ σκεῦος πολλῶν χαρίτων,
χαῖρε τὸ μέλος χοροῦ ἁγίων·
χαῖρε κοινοβίου τοῦ Σίμωνος καύχημα,
χαῖρε παντὸς Ἄθω μολπὴ καὶ μελώδημα·
χαῖρε ὅτι ἐταπείνωσας σεαυτὸν διὰ Χριστόν,
χαῖρε ὅτι κατενίκησας τὸν ἀόρατον ἐχθρόν·
χαῖρε ὅτι ἐν μέσῳ Ἀθηνῶν διαλάμπεις,
χαῖρε ὅτι ἀνδρείως τὰ σὰ πάθη σκεδάζεις·
χαῖρε ἀνδρῶν ἀζύγων τὸ καύχημα,
χαῖρε σεμνῶν ἐγγάμων τὸ θάρσημα·
χαῖρε πολλῶν κοσμικῶν βακτηρία,
χαῖρε βροτῶν ἀσθενῶν θεραπεία·
χαίροις πάτερ πανεύφημε.

Κάθισμα

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν.

Ἐν Ἄθω ὡς ἀστήρ, Ἱερώνυμε πάτερ, ἀνέτειλας πολλοὺς, ταῖς αὐγαῖς σου φωτίζων, ἀλείπτῃς γὰρ θεόσοφος, ἀνεδείχθης ἀγῶσί σου, ὅθεν σήμερον, τὴν σὴν ἐπέτειον ὕμνοις, ἐορτάζοντες, τοὺς θαυμαστούς σου ἀγῶνας, φαιδρῶς μεγαλύνομεν.

Ἐτερον Κάθισμα

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν.

Συκοφαντίας, μοναστῶν ἀνοήτων, ἐν τῇ Μονῇ σου, ἱερώνυμε πάτερ, καὶ κοσμικῶν ὁμοίως διεσκέδασας, βίου καθαρότητι, προσευχαῖς καὶ νηστείαις, ἀτυφία λόγων σου, ὥσπερ ἄγγελος ἄλλος, διὸ καὶ κάραν ἔθραυσας ἐχθροῦ, πατὴρ τοῦ ψεύδους, καὶ πάσης κακώσεως.

Ἐτερον Κάθισμα

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον.

Τὰ σὰ λείψανα πάτερ τὰ ιερά, ὥσπερ χεῖμαρρος ὠφθησαν δωρεῶν, σοφὴ ἱερώνυμε καὶ πολλοῖς ἐχαρίσατο, τὴν ἰατρίαν πάτερ ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, καὶ τοῦ νοῦς εἰρήνην, παθῶν τὴν ἀφάνειαν. Ὅθεν γηθοσύνης, ἀσπαζόμεθα κάραν, καὶ πάντα ὅστέα σου, τὰ μυρίπνοα Ἄγιε, αἰτούμενοι ἅπαντες, ταῖς ἱκετηρίαις ταῖς σαῖς, ἐκφυγεῖν τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, καὶ τυχεῖν Βασιλείας, τῆς ἄνω ἐλπίζομεν.

Ἐτερον Κάθισμα

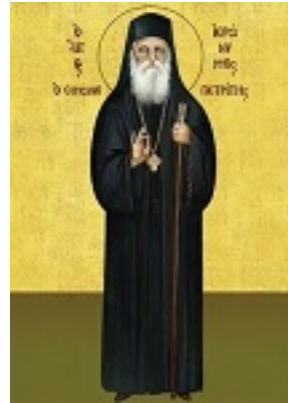
Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὸ πρῶτον ἱέρευσας ἐν τῇ Μονῇ σου καλῶς, καὶ εἶτα διέλαμψας ἐν ταῖς Ἀθήναις σοφέ, ὡς ἄστρον πολύφωτον, σὺ γὰρ τῇ ταπεινώσει, καὶ ἀσκήσει συντόνω, εἴλκυσας Παρακλήτου, ἐνεργείας πλουσίως, διὸ καὶ ἐχορήγεις, πᾶσιν ἰάματα.

Αγιογραφίες / Φωτογραφίες

Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης
- Τοιχογραφία στον Ιερό Ναό της
Αναλήψεως

Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης

Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης

Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης

Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης

Ο Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης με την αδελφότητα της Μονής (Φωτογραφία: Αλή Σαμή, δεκαετία 1920 μ.Χ.)

Ο Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης με την αδελφότητα της Μονής (Φωτογραφία: Αλή Σαμή, δεκαετία 1920 μ.Χ.)

Ο Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης με τους Ιωασαφαίους ζωγράφους των Καρεών (Φωτογραφία: Αλή Σαμή, δεκαετία 1920 μ.Χ.)

Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης

Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης

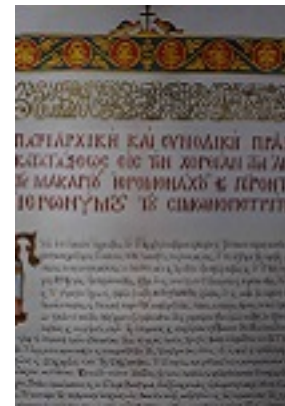
Η τιμία κάρα του Οσίου Ιερώνυμου του Σιμωνοπετρίτη

Ο τάφος του Οσίου Ιερωνύμου

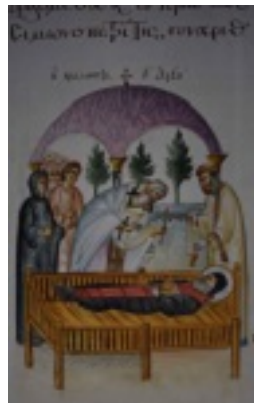
Η Πατριαρχική πράξη για την αγιοκατάταξη του Οσίου Ιερωνύμου

Τμήμα της Πατριαρχικής πράξης για την αγιοκατάταξη του Οσίου Ιερωνύμου

Τμήμα της Πατριαρχικής πράξης για την αγιοκατάταξη του Οσίου Ιερωνύμου

Τμήμα της Πατριαρχικής πράξης για την αγιοκατάταξη του Οσίου Ιερωνύμου

Οπτικοακουστικό Υλικό

Ο Γέροντας Ιερώνυμος Α' μέρος -
Ιερομόναχος Μύρων
Σιμωνοπετρίτης

Ο Γέροντας Ιερώνυμος Β' μέρος -
Ομιλία Μύρωνος Ιερομονάχου

Αγαθές αναμνήσεις από το μακάριο
Γέροντα Ιερώνυμο Σιμωνοπετρίτη

Σχετικά κείμενα

1. [Ακολουθία όσιου Ίερωνύμου του Σιμωνοπετρίτου](#)

Σχετικές συνδέσεις

1. [Όσιος Παρθένιος ο εν Χίω](#)
2. [Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης Πενταπόλεως Αιγύπτου](#)
3. [Όσιος Σάββας ο Νέος ο εν Καλύμνω](#)
4. [Άγιος Νικόλαος ο Πλανάς](#)

Παραπομπές

1. [Ορθοδοξία διεθνές πρακτορείο εκκλησιαστικών ειδήσεων](#)
2. [Ιερά Μητρόπολη Αρκαλοχωρίου, Καστελλίου και Βιάννου](#)
3. [ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΕΣ ΜΝΗΜΕΣ](#)
4. [ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΔΕΣΣΗΣ ΠΕΛΛΗΣ & ΑΛΜΩΠΙΑΣ](#)